

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΤΡΙΧΑ

Μιά άλλοκτη περιπέτεια τής Γαλλίδος κατασκόπου Μάρθα Ντυμπού. Η πρώτη άποτυχία τής ζωής τής. Μιά μυστηριώδης άποστολή στην 'Ολλανδία. Η βαλίτσα με τὰ άπόκρυφα έγγραφα. Τò μυστήριο τής ξανθείας τριχας. Η παράξενη άνακαλυψις του ταγματάρχου Μπρούερς. Ο άπεκαλυπτικός φακός. Τὰ μαλλιά μιάς Ρωσίδος κατασκόπου, κλπ.

Γιά τήν Μάρθα Ντυμπού ξέρω πολλά εκπληκτικά κατορθώματα, μα δέν ελχα άκούσει ποτέ τή μοναδική άποτυχία τής. Αυτό τò περσοτατικό έχει μιά παράξενη ιστορία, τήν όποία μου διηγήθηκε ή ίδια ή Μάρθα Ντυμπού, ύστερ' από τόν πόλεμο, ένα βράδυ που καθόμαστε σ' ένα έξώστη του Καζίνο του Μόντε Κάρλο.

—Θά σου διηγηθώ, φίλε μου, μιά άλλοκτη περιπέτεια, τήν ιστορία μιάς Ξανθείας τριχας, μου ειπε ή Γαλλίδα κατασκόπος, αρχίζοντας τήν έμισυτηρενιά τής. Θά θυμάσαι βέβαια ότι τόν χειμώνα του 1916 βοσκόμου στην 'Ολλανδία κ' ότι δέν ελχα πάει εκεί πέρα για νά χαζεύω μπροστά στους γραφικούς άτιμωμένους... Ένα χρόνο πριν ελχε σιμιά ή φρικτή τραγωδία τής ήρωϊκής μιάς Κάβελ, τής Βελγίδος κατασκόπου, που ελχαν τουφεκίσει τόσο άπάνθρωπα οι Γερμανοί... Έπίσης θά ξέρεις ότι εκείνον τόν καιρό ένα πλήθος Βέλγων περνούσε κρυφά τὰ σύνορα, για νά γλιτώσει από τήν έκδραση των έχθρων. Αυτές ή άποδράσεις φανόντουσαν σ' άλλθεια μυστηριώδεις, μα κανείς δέν πίστευε ότι οι Βέλγοι πατριώτες ειρυσαν μιά κρυφή βοήθεια από τους συμμάχους τους. Όσοι ό κόσμος νόμιζε ότι χάρις στην πρωτοβουλία τους κατά...

...αν νά δραματείουν προς τήν 'Ολλανδία ή προς τή Γαλλία. Κ' ότ...

...σπασμένος τήν άφίγησι μου...

τς συνήθειές τους κ' έτσι ελχα σχηματίσει τή βεβαιότητα ότι δέν έπρεπε νά φοβάμαι τίποτε άπ' αυτους. Μά μπρος κ' ή βαλίτσα μου δέν ελχε μιά πολύτιμη κλειδαριά ;... Πούδ' θά μπορούσε νά τήν άνοξει, δίχως νά τήν σπάσει ; Όχι ! Η ύποψίες μου ήσαν άδύναμες. Κανείς δέν ελχε άνακατέψει τὰ έγγραφα μου. Κι' όστόσο...

»Ενί μιά εβδομάδα, κάθε φορά που έμπαινα στο δωμάτιό μου, έτρεχα άμέσως κ' άνοιγα τή βαλίτσα μου, γά νά δω τὰ έγγραφα μου. Μά τίποτε ! Ησαν πάντα στη θέση τους, ως τò τραγικό εκείνο βράδυ, που διεπιστώσα ότι έλειπε ένα σχεδιάγραμμα !...

»Πούδ' τò ελχε πάει ; Μά πούδ' άλλος ; Κανένας κατασκόπος !... Για μιά στιγμή συλλογίστηρα νά τò σκάσω γρήγορα από τήν 'Ολλανδία. Μά ύστερ' από λίγο άλλαξα γνώμη. Τò σχεδιάγραμμα που μου ελχαν κλέψει δέν ήταν πολύτιμο. Μπορώ νά πώ ότι ήταν τελείως άχρηστο. Έπειτα, μου τò ελχαν κλέψει ή μήπως τò ελχα χάσει εγώ ;... Έπρεπε με κάθε τρόπο νά βεβαιωθώ άν άνοιγε πραγματικά κανείς κατασκόπος τή βαλίτσα μου. Και τότε μου ήρθε ή ιδέα τής Ξανθείας τριχας.

»Δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά μιά γυναικεία πονηρία, ένα παιδικό τέχνασμα, μιά παγίδα. Κι' όστόσο, με τόν άπλό αυτό τρόπο θά μάθαινα τήν άλλθεια... Τρόδηξα λοιπόν μιά Ξανθεία τριχα από τὰ μαλλιά μου, λεπτή και άδύρατη σάν μεταξινό νήμα, και τήν έτύλιξα γύρω από τήν κλειδαριά τής βαλίτσας μου. Η Ξανθεία εκείνη τριχα, πάνω στο κίτρινο δέμα τής Φαλίτσας μου, δέν φανόνταν όόλου με γυμνό μάτι. Άν άνοιγε τώρα κανείς τή βαλίτσα μου, δίχως νά τò προσέξει, θά έστραψε τήν Ξανθεία τριχα !...

»Πέρασαν έτσι μερικές μέρες χωρίς κανένα καινούριο περσοτακό. Η τριχα ήταν πάντα στη θέση τής. Ένα βράδυ όμως που άνοιξα τή βαλίτσα μου για νά πάρω κάποιο έγγραφο, δέν μπόρεσα νά συγκρατήσω μιά κρυφή τρέμου. Τρία από τὰ πολύτιμα έγγραφα μου ελχαν γίνει άφαντα !... Πανικόβλητη τότε, τηλεφώνησα άμέσως στον ταγματάρχη Μπρούερς: τόν άρχημό μου στην 'Ολλανδία, νάρθη άμέσως στο δωμάτιό μου. Ο ταγματάρχης Μπρούερς πήρε ένα άποκείμετο κ' ήρθε σάν άστραχή στην επανών... Άκουσε σπασμένος τήν άφίγησι μου και κατόπιν γύρσε και κάρφωσε τὰ μάτια του στα μαλλιά μου.

»Έπειτα έθγαλε ένα μεγάλο φακό άπ' τήν τσέπη του κ' άρχισε νά έξετάζει προσεχτικά τήν κλειδαριά τής βαλίτσας μου.

»Προέγραφο !... Έκανε χαμογελώντας.

»Και γυρίζοντας προς τò μέρος μου, με ρώτησε :

—Είνε καμαριέρα αυτό τò κορίτσι που συνάντησα στο διάδρομο ;

Αυτή ή νέα με τὰ γαλιανά μάτια ;

—Μάλιστα, άρχηγέ... τού άπάντησα, σαστισμένη από αυτή τήν άλλοκτη ερώτηση, που δέν ελχε καμιά σχέση με τήν ύπόθεσι αυς.

—Κι' έπρόθεσα :

—Είνε ή 'Ολγα, ή καμαριέρα τής επανών...

—Α, έτσι... ή 'Ολγα... μιά Ρωσίδα... ψιθύρισε κάτως ειρωνικά ό ταγματάρχης Μπρούερς. Μιά καμαριέρα !... Ένα άσημαντο κορίτσι, που δέν τò προσέχει κανείς ! Περιήρμη !... Κι' όστόσο, αυτή ή Ρωσίδα άνοίγει τίς ξένες βαλίτσες με άντικλειδία και βάζει πάλι στη θέση τής τήν Ξανθεία τριχα, που ελχάτε τυλίξει έσείς γύρω από τήν κλειδαριά !... Είνε άξιοθαύμαστη...

—Με συγχωρείτε, άρχηγέ, τού ελπα τότε, περιγραμμένη, μά, αυτό τò κορίτσι δέν πρέπει να τò δεικνύαζετε. Είνε κοινό σάν χήνα ! Κι' έπειτα, έπαυόμηνε μου νά κάνω μιά παρατήρηση : πολλές, πάρα πολλές γυναίκες έχουν Ξανθά μαλλιά, σάν τὰ δικά μου !...

—Ε, λοιπόν, άκούστε, μου ! πάντωση χαμογελώντας ό ταγματάρχης Μπρούερς. Αυτή έδω Ξανθεία τριχα, που άγνωστάτησα τή δική σας γύρω από τήν κλειδα-

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησην του συντρέφου του ηρωϊκού κλέφτη, Φραγγίτα)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΣΤΟ μεταξύ αυτό ο Κατσαντώνης αγρυπνοῦσε. Οἱ Ξηρομερίτες αἰχμάλωτοι τοῦ Κουτσομουσταφάμπη ἐθάδιζαν στή μέση τῶν 150 Ἀρβανιτῶν, σιδεροδεμένοι. Ὁ Κατσαντώνης παρακολουθοῦσε τοὺς Ἀρβανίτες, κρυβόμενος σὰ γύρω πυκνὰ δάση.

Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ ἐπιτεθῆ ξαφνικὰ κατὰ τῶν Ἀλβανῶν καὶ νὰ τοὺς σκοπίσῃ, ἀρπάζοντας τοὺς αἰχμάλωτους. Ὁ Κουτσομουσταφάμπης πληρῶζε πλέον πρὸς τὴν Κεχρινιάν.

Οἱ ἄνδρες του ἐθάδιζαν ἀργὰ, θέβαινο διὲν δὴν ὄπῃρε κανένας κινδῦνος. Τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθοῦν διὲν ὁ Κατσαντώνης τοὺς ἀκολουθοῦσε θήμα πρὸς θήμα, σὰν νὰ ἦταν ἡ σκιά του.

Καὶ πράγματι, ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης εἶχε προηγηθῆ τῶρα ἄκετὰ, εἶχε πιάσει ἕνα κατάλληλο μέρος κοντὰ στὴν Κεχρινιά καὶ περίμενε τοὺς Ἀρβανίτες νὰ περάσουν.

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ φάνηκε ἀξαφὰ ἀπὸ μακρὰ τὸ σῶμα τοῦ Μουσταφάμπη.

Ὁ Κατσαντώνης φράσε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τοῦ γένους τὸν παρέφερε. Ἐρρίξε μιά γοργὴ ματιὰ στὰ παλληκάρια του καὶ τοὺς εἶπε:

—Παιδιά, οἱ Ἀρβανίτες φτάνουν, σέρνοντας μαζὺ τοὺς ἀλλοσδεμένους τοὺς πέντε Χριστιανοὺς προκίτους τοῦ Ξηρόμερου. Ὁ Θεὸς μᾶς τοὺς στέλνει. Χτυπάτε τοὺς ἀλύπητα. Μὴ θιαστῆτε μὴ νάχα. Ἀφήστε νὰ πλησιάσουν ἀρκετὰ, γιὰ νὰ μὴ πάη κανένα θόλι χαμένο.

Σὲ λίγο οἱ Ἀρβανιτῶδες πλησίασαν, ἐντελῶς ἀνύποπτοι.

—Φωτιά!... πρόσταξε τότε ὁ Κατσαντώνης καὶ δυνατὸς τουφεκοβολισμὸς ἀντήχησε.

Σάστιον οἱ Ἀρβανίτες, τρώμαζαν... Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς σωριάστηκαν κάτω νεκροὶ καὶ λαβωμένοι.

Οἱ ἄλλοι θέλησαν ν' ἀντισταθοῦν.

Μὰ εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸν Κατσαντώνη, τὸν ἀνίκητο καὶ ἀκατάβλητο κλέφτη.

Τὰ παλληκάρια του τὴ μέρα αὐτὴ δείξαν ἐξαιρετικὴ γενναϊότητα, ἀνάλογη μ' ἐκεῖνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Μιά ὥρα σωστὴ κράτησε ἡ μάχη. Ἡ σφαῖρες τῶν Ἑλλήνων θέριζαν τοὺς Ἀρβανίτες.

Ὁ ἴδιος ὁ Κατσαντώνης πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμῇ, σὰν λιοντάρη!

Τὸ σῶμα τοῦ Κουτσομουσταφάμπη, ἀν καὶ διπλάσιο τοῦ σώματος τοῦ Κατσαντώνη, ὤπῃστη τελείαν πανολεθρία.

Ἐκατὸν σαρανταπέντε Ἀρβανίτες καὶ Τοῦρκοι σκοτώθηκαν!

Ὁ Κουτσομουσταφάμπης ἔπεσε νεκρὸς μεταξὺ τῶν πρώτων.

Μονάχα πέντε Ἀρβανίτες γλύτωσαν καὶ τῶθαλιν στὰ πόδια πρὸς τὴν Κατούνα.

Οἱ πέντε Ξηρομερίτες αἰχμάλωτοι τοῦ Μουσταφάμπη ἐλευθερώθηκαν. Δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς μόνον εἶχαν πληγωθῆ ἀλαφρὰ, κατὰ τὴ μάχη.

Οἱ πέντε Ἀρβανίτες ποὺ γλύτωσαν ἀπ' τὸν τρομερὸ αὐτὸ δλεθρο, ἔκαναν φερέα γιὰ νὰ ἐφεύγουν ἀπ' τὰ παλληκάρια τοῦ

Κατσαντώνη.

Μὰ οἱ Ἑλληνες τοὺς κυνήγησαν, ἀν κ' εἶχαν ξεμακρύνει ἀκετὰ. Τοὺς ἔφτασαν μάλιστα οἱ φτεροπόδαροι Κλέφτες καὶ ἡ τούς ἐσφαζαν μὲ τὰ γιαταγάνια τους, ἀν δὲν ἔμπαυε στὴ μέση ὁ Κατσαντώνης.

Ὁ Κατσαντώνης ἦταν ἀσπόνδος ἐχθρὸς τῶν Τουρκαλβανῶν—ὅπως εἶπαμε πολλές φορές ὡς τῶρα—τοὺς μισοῦσε θανάσιμα. Μὰ εἶχε εὐγενικὰ αἰσθήματα. Δὲν ἦταν μακελάρης, ἦταν πολεμιστῆς. Δὲν ἦταν δῆμιος, ἦταν λεβέντης, μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

Τρέχοντας λοιπὸν κι' αὐτὸς πίσω ἀπ' τοὺς πέντε Ἀρβανίτες, ποῦχαν γλυτώσει ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου, τοὺς ἄκουσε νὰ σκούζουν σπαρρακτικὰ μπρὸς τὸν νέο κίνδυνο τοῦ ἀφευκτοῦ θανάτου:

—Δὲν ἐχόρτασε, ὀρὲ Κατσαντώνη, ἀπὸ Τουρκαρβανίτες ; Ἄφροσέ μας νὰ δώσουμε χαμπάρι στὸ Γιουσοῦφ γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συντρέφων μας!...

Τὰ λόγια αὐτὰ συγκύνησαν βαθειὰ τὸν Κατσαντώνη. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, διάταξε τὰ παλληκάρια του νὰ μὴ σκοτώσουν τοὺς πέντε Ἀρβανίτες. Τοὺς ἀφῆσαν λοιπὸν νὰ πᾶνε τὸ τραγικὸ μῆνυμα στὸ Γιουσοῦφ Ἀράπη.

Κατὰ τὴ μάχη αὐτὴ, ἀπ' τοὺς ἑκατσαντωναίους—ὅπως λεγόντουσαν τὰ παλληκάρια τοῦ Κατσαντώνη—σκοτώθηκαν τρεῖς καὶ πληγώθηκαν πέντε.

Ὁ τόπος τῆς μάχης ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν Τουρκαλβανῶν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Κατσαντώνη πληρίασαν, μάζεψαν τὰ ὄπλα τῶν νεκρῶν, τὰ μοιράστηκαν ἀδελφικὰ καὶ πήραν πάλι τὰ βουνά.

Ἡ μυρωδιά τοῦ χυθέντος αἵματος εἶχε τραβήξει τῶρα στὸ μέρος τῆς σφαγῆς κοπάδια σαρκοβόρων ὄρνειων.

Ὁ Κατσαντώνης εἶχε φροντίσει νὰ τ' στρώσῃ πλοῦσιο τραπέζι!

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ

Ἡ νέα αὐτὴ νίκη τοῦ γνωστοῦ τ' ὄνομά του σ' ἔ!

Οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν ν' ἔτρεπε νὰ ἐξοντωθῆ ὁ γιάς, ποὺ τόλμησε νὰ νὰ ἀφθονοῦ τὸ τουρκικὸ ράδειγμα τῆς ἀνταρ Ἑλληνας.

Πραγματικῶς, τ' ὄνομα τῶν Τοῦρκοῦ τ'

Ὁ Ρήγας Φεραῖος. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρας τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας

του, συμβούλευε τὸ λούσε τοὺς Ντερθῶ τῶς του.

Μὰ οἱ Ντερθῶ θένας τους στὴς δὲν τολμοῦσαν νὰ ν. Τὰ παθήματα ποὺχοῦνε ἀκού-

Σχετικὰ μ' ἐξῆς χαρακ
 "Ὅτος
 σὲ κ'
 —Μή
 Οἱ
 —
 'C
 C

οἶα, εἶνε ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Ὀλγας!...

—Πῶς τὸ ξέρετε ;... ἀπόρησα.

—Μοῦ τὸ ἀποκάλυψε ὁ φακὸς μου ! Ἐκανε ὁ Μπροῦτες, μὲ ἕνα θοι-αυθεντικὸ χαμόγελο. Ἀτὴ ἡ ξανθεὶα τρίχα τὴν πρόσωπο... Ἐμπαρὸς ! Ἐλάτε νὰ τὴν εἶτε καὶ σᾶς μὲ τὸ φουκ... Βιλέτετε ;... Κοντὰ στὴ ρίζα αὐτὴ ἡ τρίχα εἶνε σκοῦρα. Κυττάξτε τῶρα καὶ μὰ δικὴ σας τρίχα. Εἶνε κατάξανθη ὡς τὴ ρίζα ! Αὐτὸ τί σημαίνει ; Ἀπλοῦστατα, τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν δικῶν σας μαλλιῶν εἶνε φουκῶ. Ἐνὸ τὰ κασιτὰ μαλλιά ἀπὸ τὰ ὄπλα προέχεται αὐτὴ ἡ τρίχα μὲ τὴ σκοῦρα ρίζα, ε-χουν γίνε ξανθὰ μὲ τὸ ὄξιγενέ... Καταλαβαίνετε τῶρα ; Προσέξτε ποτὲ τὰ μαλλιά τῆς Ὀλγας ; Ἐγὼ τὰ πρόσεξα. Εἶνε ξανθὰ χάρις στὸ ὄξιγενέ, μὲ τὸ ὄπιο τοὺς ἀλλάζει τὸ φουκὸ χρῶμα !... Τὴν ἐπάθαμε, λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου φίλη. Καὶ τῶρα δὲν μᾶς ἀπομένει νὰ κάνουμε τί-ποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπὸ τὸ Ὀλλανδικὸ ἔδαφος...»

—Κί' ἀλήθεια, τὸ ἴδιο βράδυ φύγαμε γρήγορα ἀπὸ τὴν Ὀλλανδία γιὰ νὰ μὴ λέσουμε στὰ χεῖρα τῶν Ξένων κατασκόπων. Μὰ ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ παρηγορηθῶ γι' αὐτὴ τὴν κρώτη καὶ τὴν τελεί-ταια ἀποτυχία τῆς ζωῆς μου !...

Καὶ μ' ἕνα περὸ ἀναστεναγμὸ, ἡ πρώην κατάσκοπος, Ξαναγύρισε τραπέζια τῆς ρουλέτας.